చిరదినాలకి కలుసుకున్న చిన్నారిదంపతులు

రచయిత:

నవుడూరి వెంకటరమణ

౧

ఆతని మాటలు

లీలా! నే మరిచిపోతానో, మరిచిపోనో నీకు తెలీదూ? నే నావూరు వెళ్ళినదినము మొదలు నాకు చీకటి రాత్రులు. నేడు చంద్రుడు తిరిగి యుదయించినాడు. ఇంతకాలము నా జీవితనాటకములో విషాదాంకము. నేటి కది ఆనందంగా మారింది. ఇన్నిదినాలు నాభావ నాప్రపంచంలో విషవాయువులు. ఇప్పటి కవి మందమారుతాలయాయి. ఇన్నాళ్లు నాశరీర మర్ధాంగము. నేటి కది బూర్ణాంగంగా మారింది. నే నిన్నాళ్లు నా ఆశాసౌధముయొక్క భూగృహములోవున్నాను. ఈవాళ మళ్ళీ ఆనందమయస్వర్గసౌధాగ్రము ప్రవేశించా. నేను వెళ్ళినది మొదలు లీలానామమంత్రజపమే నా జీవనాధారమైనది. ఆలీలానామమంత్రమే నాజన్మతారకమయింది.

నిన్ను ఎడబాసినది మొదలు సర్వము మరిచాను. చదువులేదు, సంధ్యలేదు. మిత్రులతో విలాసార్థంగా బీచికెళ్ళడం మానేశాను. సినీమాలన్న యేవగించాను. వేళకి బడికెళ్ళడం మానేశాను. తిండికూడ వేళకిలేదు. ఎల్లకాలము నీ ఆకృతి మనసులోవుంచుకుని నీచెయ్వాలదలచుకుంటూ, నీముద్దుపలుకుల నూహించుకుంటూ, ఎప్పుడూ కూర్చుండేవాణ్ణి. నీ సుందరవదనారవిందంనుండి వెలువడే మధురమందహాసాన్ని తలుచుకుంటూ అర్ధనిమీలితుడనయేవాణ్ణి. రాత్రి పడుకున్నప్పుడెల్ల మనము పూర్వముసలిపిన సరససల్లాపాల్ని తలుచుకుని ఆనందించని రాత్రిలేదు. లీలా! ఎప్పుడూ నీమీదే మనస్సు. నువ్వే నాహృదయమంతా వ్యాపించావు. నన్ను వియోగసముద్రంలోంచి చేయూతిచ్చి గట్టెక్కించే దానివి నువ్వేఅని నమ్మాను. నా ఆలోచనలు, ఆశలు అన్నీ నీకోసమే. అంతా నీమయమే. నీవే నాసర్వస్వమువి. నిన్ను మళ్ళీ సందర్శించే భాగ్య మెప్పుడొస్తుందా అని యిలా స్వాతివానకు ముత్యపుచిప్పలా కాచుకుని వున్నాను. అప్పుడప్పుడీచిరవియోగం భరించలేక ఆత్మహత్య చేసుకుందామనికూడా బుద్ధి పుట్టేది. కాని యింతలో నీమధురమందహాసము నాకండ్లయెదుట స్ఫురించేది. వెంటనే తన్మయుణ్ణయి ఆబుద్ధి మరల్చుకునేవాణ్ణి. ఎల్లాగయినా నీవద్దకువచ్చి నిన్ను చూద్దామని ఆశకలుగుతూండేదప్పుడు. నీకీమధ్యసుస్తీ చేసినట్టు విన్నాను. దాంతో స[illegible]మతిపోయింది. 'నీకెందుకొచ్చింది నాకేనా రాక' అనుకున్నాను. నాకు తెలియపర్చనందుకు మీనాన్నను బహుదూషించా. లీలా! కలలో నీవు వచ్చినట్లు, నన్ను చుంబించినట్టు చూచి వుండుండి నిద్రిస్తున్నవాణ్ణి తటాలున మేలు

కొనేవాణ్ణి. నలుప్రక్కలా జూచి నిన్ను గానక స్తబ్ధుడనయేవాడిని.

నాప్రవర్తన నాకే విపరీతంగా కనబడింది. నాలో నేనే నవ్వుకునేవాణ్ణి. ఛీ! మనం యింత చులకన కాకూడదనుకున్నా. నీవూసు మరిచి పోదామని ఎంతో ప్రయత్నించా. కాని నా ధ్యంకాలేదు. నే నేపనిచేసిన అందులో నిన్ను చూచేవాడిని, ఏపనీచేయక ఒక్కడిని సముద్రపొడ్డున యిసుకలో కూర్చుంటే నావూహలు, ఆలోచనలు అన్నీ నీమీదకే పరుగెత్తేవి. ఎంత తప్పుకుందామని ప్రయత్నించినా తిరిగేవికావు. పోనీ సినిమాకెళితే కొంత వూసుపోతుందేమోనని అలా చేసిచూచా. అదీ నాప్రవాసాన్ని ద్విగుణీకృతంచేసింది. ఆ సినీమాలో ప్రియాప్రియు లిరువురు కూర్చుండి వుంటే నాకట్టిభాగ్యం లేదుకదాఅనిపించేది. ఆరాత్రల్లా అదేవేదనతో బాధపడేవాణ్ణి. నా వూహాపథంలోంచి నీ ఆకృతి తొలగించుకుందామనుకున్నా, అదీ సాధ్యంకాలేదు, ఏ అందమయినస్త్రీ కనబడినా, ఆమెలో నీపోలికలు వెదికేవాడిని. నీకాలిగోరికయినా వారు సాటి కానట్లుండేవారు నాభావనామనస్సుకు. ఏ కార్యంచేస్తున్నా, నీవూసులేనిదే అదేది కాదు. సర్వము నీవయి తోచేదానివి నాకుంచితహృదయానికి.

నిత్యము ఏకాంతంగా కూర్చుండేవాణ్ణి, ఏకాంతాన్ని సేవించేవాణ్ణి. నలుగురిలోంచి ఎప్పుడుపోతామా అనిపించేది నాపరితప్త హృదయానికి. ఏకాంతంకోసం ఎన్నోపాట్లు పడేవాడిని. ఏకాంతమన్న నాకేదో వెర్రి ఆనందం కలిగేది ఏకాంతంలో హాయిగా అడ్డు లేకుండా జంకు సంకోచం లేకుండా, వూహాసౌధాల్ని నిర్మించుకుని ఆనందింపవచ్చును కదా! అని అనుకునేవాణ్ణి. ఎప్పుడూ ఏకాంతంగావుండి నాలో నేనే గొణుకుకొనేవాణ్ణి. నీతరువాత ఏకాంతమే నాకానందంకలిగించిన వస్తువీ ప్రపంచంలో. నువ్వుకట్టియిచ్చిన రుమాలు ఎల్లకాలము నాహృదయానికి దగ్గరగా వుంచుకుంటూ దాన్ని నాపరితప్త హృదయాని కదుముకుని అధికతరానంద మనుభవించేవాణ్ణి. దానిని ముద్దుబెట్టుకుని తన్మయత్వంపొందేవాణ్ణి. దానిజిలుగులో నీరూప సౌందర్యం చూచేవాడిని. దానికుట్టులో నీ హస్తసౌభాగ్య మూహించెడివాడిని. నీ తరువాత దానినే ప్రియతమవస్తువుగాతలంచాను. లీలా! లీలా! నాప్రేమవాహిని కట్టువీడి పారుతున్నాది. దాన్ని నేనడ్డలేకపోయినాను. లీలా! నాముద్దులీలా! నాప్రియమగు లీలా!......

(గాఢపరిష్వంగము. అన్యోన్యతన్మయత్వము.)

౨

ఆమె మాటలు

నాథా! ధన్యురాలినయాను! ధన్యురాలినయాను. మహాదృష్టవంతురాలిని. నాభర్త నన్నింతగా ప్రేమిస్తున్నాడని చెప్పుకుందుకి గర్విస్తాను. మీరు నన్నింత ప్రేమించడానికి నాలోవున్న శక్తియేదో తెలియదు. నేను సామాన్యస్త్రీని. మీరు సామాన్యపురుషులు. కారణంలేకుండానే, నేనుకూడ మిమ్ముల నింతకన్న యెక్కువగా ప్రేమిస్తున్నా, మీకన్న ఎక్కువ ప్రవాసాన్ని నే ననుభవించాను.

మనం ఎడబాసినరోజున మీరు 'నిన్ను విడిచి ఎట్లుంటానో' అన్నమాట యిప్పటికి నాహృదయకుహరంలో ప్రతిధ్వనిస్తూంటుంది. అట్టిసమయాల్లో నాశరీరము గగుర్పొడుస్తుంది. నన్నువిడిచి మీరెలావుంటున్నారో అని నాకు సంశయంకలుగుతూండేదప్పుడప్పుడు. నాహృదయములో మీరూపము గట్టిగ హత్తుకొని

యున్నాది. దాన్ని చెరపేశక్తి నాకులేదు. నాకర్ణపుటాల్లో యిప్పటికి మీమధురరసైక భాషణలు పడుతూంటాయి. అప్పుడప్పుడు నేనేదయిన సగముపనిచేస్తూ, మీరు తలపుకు రాగానే తన్మయత్వంపొంది అల్లే అచేతనై యుండేదాన్ని. మావాళ్ళెప్పుడయినా మీగురించి మాట్లాడుతే నాశరీరము పులకించేది. అల్లాంటప్పుడు వెంటనే నాగదిలోకిపోయి అర్ధనిమీలితనై మీఫొటో హృదయానికంటిపెట్టుకుని పడుకునేదాన్ని. నన్ను నేనే మరచి అకస్మాత్తుగా దాన్ని ముద్దుపెట్టుకొనేదాన్ని నాఫొటో మీఫొటో ఒక్కదగ్గిర నిలబెట్టి రెప్పవేయికుండా అలాచూస్తూ యుండేదాన్ని వెర్రి ఆనందంతో. ఒక్కొక్కప్పుడు వాటి రెండింటిని కలిపి ముద్దేసుకునేదాన్ని అర్ధంలేని సంతోషంతో. ఇంతలో మళ్ళీ ఎవళ్లైనా చూస్తారేమోనని బెదరుచూపులతో నలుపక్కల చూచేదాన్ని.

మీ ప్రేమచిహ్నముగా మీరిచ్చిన ముద్దుపుస్తకముతీసి అస్తమానం చదువుతూండేదాన్ని. దాన్ని మీతోసమానంగా ప్రేమించాను. మీసుందరరూపాన్ని ఆ చిన్ని పుస్తకములో చూచేదాన్ని. అలాటప్పుడు టక్కున ముద్దెట్టుకునేదాన్ని. నేనడగ్గానే యిచ్చేసారు మీకలం. అందు కప్పుడు చాలాసంతోషించాను. దానివల్ల మీకిబ్బంది కలిగిందేమోనని తరవాత చాలావిచారించాను. ఎందుకడిగానని నాలో నేనే తిట్టుకున్నాను.పంపించేద్దామనుకున్నాగాని అలా చేయలేక పోయాను. నాధా! నాకుచేసిన సుస్తీ నిజముగా జ్వరము కాదది. అది ప్రేమజ్వరము. అందులో నేననేకమార్లు మిమ్మల్నిగూర్చి పలవరించానని మావొదినావాళ్లు చెప్పి నన్ను హాస్యాలు చేసేవారు. 'నామొగుణ్ణేకదా! పలవరించా' ననేదాన్ని సిగ్గుతో. ఈదుర్భరవియోగమే అలా జ్వరరూపంలో బాధపెట్టిందంటే. దానికి దివ్యౌషధము మీనామస్తోత్రమే. దాంచేతే విశ్రాంతి పొందాను. మీహృదయసౌకుమార్యం నాకుతెలుసును కాబట్టి,మీరు బెంగపెట్టుకుంటారని నేనే వుత్తరంరాయొద్దన్నాను.

నాయందత్యంతప్రేమ వెలిబుచ్చుతూ మీరు వ్రాసిన వుత్తరాలు మీతోచింపేశానన్నాకాని, అవి చింపలేదు. నాచేతుల్తో నేనంతటిపని చేయలేక పోయాను. అప్పుడప్పుడవన్నీ రాత్రిళ్లు చదువుతూ, ఆ ఆనందంలో అలాగే పడుక్కుని నిద్రపోతూండేదాన్ని. ఆ వుత్తరాలు గుండెలు మీదపడేసుకుని మళ్ళీ మర్నాడు మా అమ్మ లేపుతేలేచి ఆవుత్తరాలుచూసి నాపిచ్చికి నవ్వుకునేదాన్ని. మీలాగే నేనుకూడ మిమ్మల్ని స్మృతిపథంలోంచి తొలగించుకుందామని ప్రయత్నించా, కాని నాతరమయిందికాదు. నేనేపనిచేసినా, మీరే జ్ఞప్తికివచ్చేవారు. భోజనంచేస్తూంటే మీరుచేసే మధురసంభాషణ, హాస్యపుచేష్టలు జ్ఞప్తికివచ్చేవి. ఏదైనా పుస్తకం చదువుతూంటే మీరు కళ్లుమూయడం.....అవీ తట్టుతూండేవి నామనసుకు. నేను మీకన్న అధైర్యపడ్డాను. మీకన్న ఎక్కువ ప్రవాసాన్ని అనుభవించాను. వుండుండి అల్లా తన్మయత్వంపొంది ఎవ్వరేది అడిగినా పరధ్యాన్నంగా జవాబిచ్చేదాన్ని. నాపరధ్యాన్నానికి కారణం వాళ్ళకి తెలిసినా తెలియనట్లు నటించేవారు నాముందర. నాచాటుగా మనలగురించి ఎన్నో మాట్లాడుకునేవారు. వాటిల్లో కొన్ని నాచెవుల్లోపడి అమితానందం కలిగించేవి. నిజంగా మీరెప్పుడొస్తారని యిలా రోజులు లెక్కపెట్టుకునేదాన్ని. ఒకరోజు తగ్గింది

కదా అని ఏరోజుకారోజు ఆనందించేదాన్ని. అప్పుడే మళ్ళీ యింకా యిన్నిరోజులుందికదా అని నిస్పృహ చెందేదాన్ని. ఇన్నాళ్లు నాకేమి హెచ్చరికలేదు. సంతోషములేదు. అలా పరధ్యాన్నంగా ఏదో ఆలోచిస్తూ, శూన్యంగా కూర్చుండేదాన్ని. కలలో మిమ్మల్ని చూడని రోజులేదు. మనస్ఫూర్తిగా ఒక్కనవ్వైరగను. ఇన్ని పండుగలయాయి. కాని ప్రతీపండుగ నా దుఃఖాన్ని పెంపొందించింది కాని కుందించలేకపోయేది. మీరే నాదగ్గరవుంటే ఆపండుగలెంత శోభించివుండేవో? నాకెన్ని బహుమతులొచ్చేవో? యీ మధ్య నాపుట్టింరోజెళ్ళిపోయింది. ఆనాడుకూడ నాకేమి ఆనందం కలగలేదు. నాథా! మీతలపు వచ్చినప్పుడల్లా తన్మయత్వమందుతూండేదాన్ని. మిమ్ముగూర్చి ఎవరేనా చెప్పినప్పుడల్లా నాశరీరము పులకించేది.

ఈదినంకోసం ఎన్ని దేవుళ్ళకి మొక్కానో, ఎంత తపస్సుచేశానో, దేవుడికి తెలుసు. ఇన్నాళ్లు ఎప్పుడు దేవుడిగుడికెళ్ళినా ఈదినం కోసమే ప్రార్థించా. ఇన్నాళ్ళకు మన వియోగము తీరింది. మనకు శుభదినాలు తిరిగి ప్రారంభమయాయి. నాథా!.....

(తన్మయత్వము - గాఢపరిష్వంగం.)

ప్రేయసీ!

రచయిత:
ములుమూడి ఆదిశేషాద్రిరెడ్డి

౧

కనుగొను మీర్ఝురిన్; సఖి! అకల్మషమౌ సికతాతలాల, నే
ప్రణయపిపాసి యస్థికలపై ప్రవహించి పునీతయయ్యెనో.
కనుగొనజాల రెవ్వరును గాని తదీయరహస్యగానమున్
వినిన యెడందలే, ప్రకృతిప్రేమమహత్వముల న్నెఱింగెడిన్ ;

౨

విరియంబూచిన నీగులాబి హృదయావిర్భూతసౌరభ్య మీ
ధరణిన్ ఏమహనీయుప్రేమరసపాత్రంబౌచు వర్ధిల్లెనో
కరమాహ్లాదము ప్రేమితాత్ముల కొసంగంజాలె నీనాటికిన్
దరుణీ! ప్రేమపరీతమౌ ప్రకృతియౌదార్యంబు లింతేసుమీ ;

౩

ప్రణయారాధననిర్వృతిక్ పరిణతప్రాపైక్యభావాల. జీ
వననైవేద్యములిచ్చి మున్నెవరు విశ్వవ్యాప్తు సేవించిరో
కనుమీ వారిపవిత్రగాధలను, నక్షత్రాక్షరాల్ గూర్చి మి
న్నున మేల్బంతిగ వ్రాసె నీశ్వరుడు సంతోషంబుతో ప్రేయసీ!